

Liever een grenspaal

foto: ANP

De grenzen in Europa verdwijnen. Dat is goed voor van alles en nog wat. Voor het toerisme bijvoorbeeld: wachten bij grensovergangen is er niet meer bij. Maar dat is niet het hele verhaal, melden de Wageningse recreatie-onderzoekers Birgit Elands en Renze Brouwer in het tijdschrift 'Rooilijn' over wetenschap en beleid in de ruimtelijke ordening. De verdwijnende grenzen hebben ook hun keerzijde. "Grensgebieden kennen, juist vanwege hun vaak perifere ligging, een grote diversiteit aan landschappen en culturele uitingen", betogen de wetenschappers. Als landen gaan samenwerken om samen een grensgebied in te richten, dan ontstaat weldra een eenheidsworst die voor toeristen niet meer aantrekkelijk is.

Soms vormt een landsgrens zelf een bijzondere attractie, zoals het Drielandenpunt bij Vaals. Niet alle grenzen zijn echter aantrekkelijk, menen de onderzoekers. "De Eurregionale grensovergangen munten meestal niet uit in schoonheid. Grenspalen kunnen soms wel mooi zijn vormgegeven. Grensovergangen tussen twee vijandig gezinde landen zijn sterk beveiligd, waardoor ze angstaanjagend en onplezierig op passanten overkomen."

Een grens is in elk geval méér dan zomaar een streep die wordt gepasseerd. Neem het Drielandenpunt: een *must-see sight*, volgens de onderzoekers. "Ondanks de geringe vermaaksmogelijkheden moet men er zijn geweest." Niet alle toeristen in Limburg zijn dus blij met verdwijnende grenzen, zoals ook blijkt uit enkele opmerkingen die Elands en Brouwer uit hun mond noteerden. "Je hebt geen idee meer van het land uitgaan", klaagde de ene toerist. "Het is leuk voor de kinderen", meende een ander. Dus, in het belang van vakantieminnend Nederland: dicht die grenzen! (MT)

Rode keutels

Het bericht verscheen als een onooglijke *one-liner* in het vakblad Entomologische Berichten.

Insectenkundige Bouke Bloemsma uit IJmuiden weet zich geen raad met vier rode keutels die hij aantrof in de bak waarin hij hermelijnvlinders kweekt. Bloemsma weet, net als elke vakgenoot, dat de laatste keutel die de rups van een hermelijnvlinder voorafgaand aan zijn verpopping produceert, in de regel zwart is. Tot de dag kwam dat hij een rode keutel zag. Later volgden er nog drie. "Dit indiceert een specifiek mechanisme waarvan de fysiologische verklaring nog niet gevonden is", meldt het blad der entomologen. *Is het raadsel inmiddels opgehelderd, meneer Bloemsma?*

"Nee! Niemand die me ermee kan helpen.

De entomologen weten het niet, de taxonomen weten het niet, de deskundigen van Artis ook niet. Ik meldde mijn vondst op de jaarvergadering van de entomologen. Bijna tachtig insectenkenners zaten er in de zaal. Niemand die ooit van rode keutels had gehoord. Behalve eentje. Die had in de literatuur gelezen dat het ook voorkomt bij de Grote Beervlinder."

Wat dacht u, toen u die keutels zag?

"Ik dacht: het beest zal wel ziek zijn. Maar de andere hadden het ook. En inmiddels heb ik het verschijnsel ook gezien bij een Klein Koolwitje, een Oranjetip en bij een buitenlandse vlinder die ik kweek. De diertjes zullen wel afvalstoffen kwijt moeten. Maar welke, en hoe die rode kleur wordt opgewekt is iedereen een volstrekt raadsel."

Hoe groot zijn de keutels van een hermelijnvlinder?

"Twee, drie millimeter. Die van een Klein Koolwitje zijn nog kleiner; hooguit een millimeter."

(MT)

neerslag

Redactie: Mark Traa
Bijdrage: Koos Neuvel

Oude vrienden

De uitslag van de 'logikwiz' uit het september/oktobernummer van WCS luidt als volgt: Frits Bavink deed in '55 examen, is hoogleraar en woont in Den Haag; Dirk Haan deed examen in '56 en is inspecteur te Noordwijk; Petra Haan deed examen in 1958 en is referendaris in Wassenaar; Herman Sabel deed examen in '59 en is raadsheer te Arnhem, terwijl Rob Sabel, die in 1957 slaagde arts te Vaassen is.

Uit de goede oplossingen trokken wij die van: A. Tromp Rijswijk (Zweeloo), A.M. Oostendorp-van Putten (Deventer) en J. de Vries (Amsterdam). Zij krijgen de boekenbon van f 25,- thuisgestuurd.